

[Rasmus Hansen.]

en kraftig forhøjelse af beløbet. Rigsdagen må være villig til at bevile forsvarsudgifter, som ligger et godt stykke op over 3 000 mill. kr. om året, så udgiften til forsvaret ikke bliver 2 mill. kr. om dagen som påstået af kommunistbladet, men op imod 10 mill. kr. om dagen.

For den overvejende part af den danske befolkning og for samtlige medlemmer af rigsdagen med undtagelse af kommunisterne er Sovjetunionen som bekendt ikke mønsterlandet, og derfor vil eksemplet fra Sovjetunionen ikke blive fulgt. Der vil hverken i dette høje ting eller i det andet høje ting eller i befolkningen kunne skabes flertal for militærundergifter, som årlig beløber sig til 835 kr. pr. indbygger. Kendsgerninger — det har vi jo alle haft lejlighed til at erfare — plejer ikke at distrahere kommunistiske agitatorer, og derfor vil vi formentlig også i den kommende tid opleve, at de fortsætter med deres forargelse over rustningsgalaskaben i Danmark og andre Atlantpagtlande som den diametrale modsætning til Sovjetunionens politik.

I flere slægtled har Danmark været et isoleret og neutralt land. Under hensyn hertil er dets militære muligheder blevet vurderet. Naturligvis har et isoleret Danmark ikke haft mulighed for at sejre i en magtkamp mod en stormagt. Talsmænd for socialdemokratiet har sagt det talrige gange; andre har gjort det samme, i særdeleshed Hørup, som fra en tale, holdt af en deputeret, M. B. Nyegaard, i Viborg stænderforsamling i 1836, hentede slagordet: Hvad kan det nytte? Men Danmark er ikke mere et isoleret land. Det er medlem af Atlantpagten, og det militære beredskab, som det nu organiserer; er et led i det fælles europæiske Atlantpagtforsvar. Der er derfor ikke nogen saglig begrundelse for at fortsætte drøftelserne af vore militære anliggender udfra en forudsætning, som ikke mere eksisterer, og som var årsag til, at Hørup anvendte slagordet: Hvad kan det nytte? De slægtled, som har oplevet de to verdenskrige, er blevet stillet overfor problemer og har gjort erfaringer, som Hørup og hans samtidige ikke kendte, og som har foranlediget, at Atlantpagten blev til, i håb om derved at undgå fejlgreb, som blev begået forud for de to verdenskrige.

Oprettelsen af Atlantpagten og det fælles europæiske Atlantpagtforsvar samt bestræbelserne for at få dette forsvar givet styrke i forventning om derved at kunne bevare fred med frihed i det Europa, der ligger vest for jerntæppet, er imidlertid af skeptikere, som ikke er kommunister, blevet om-

talt som en håbløs politik. Danmark er ikke det eneste Atlantpagtland, hvor der tales om, at et angreb fra øst uvægerligt uanset tidspunktet vil føre til, at deres land bliver besat, bl. a. fordi det område, der skal forsvares, ikke har tilstrækkelig dybde.

Der er det rigtige i skeptikernes argumentation, som ikke har kunnet støtte sig til nogen militær vurdering, at Europa vest for jerntæppet er væsentligt svagere, end det tidligere har været, samt at Vesteuropa, der iblandt Danmark, kun udgør en forholdsvis smal bræmme på den verdensdel, der strækker sig fra Stillehavet i øst til Atlanterhavet og Nordsøen i vest. De Forenede Stater har imidlertid afbalanceret denne svaghed ved tilslutning til Atlantpagten og ved at acceptere som en af Atlantpagtpolitikens forudsætninger, at et angreb på et af de europæiske Atlantpagtlande betyder krig mod De Forenede Stater.

Da Atlantpagten blev til, godkendte Atlantpagtlandene, at deres bestræbelser for at bevare freden skulle styrkes ved en forøgelse af deres militære beredskab. En række begivenheder har foranlediget, at de militære beredskaber nu forstærkes hurtigere, end det oprindeligt var hensigten, samt at forsvarsudgifterne i Atlantpagtlandene som følge heraf i en overgangsperiode vil blive højere, end der tidligere har været regnet med.

Den styrke, som det fælles europæiske Atlantforsvar kan få, beror på Atlantpagtlandenes befolkninger. Bliver de modløse, vil det blive svagt, og jo svagere det er, desto større bliver Danmarks risiko. Det fremgår klart af kommunisternes agitation, at den har til formål at skabe en sådan modløshed ikke alene i Danmark, men også i andre Atlantpagtlande i Europa. De vesteuropæiske kredse, som ikke er kommunister, men som i Atlantpagtlandene arbejder for at overbevise befolkningerne om det formålsløse i at skabe et stærkt fælles Atlantpagtforsvar i Europa for at bevare fred med frihed, har andre grunde for deres propaganda; men skulle de få tilstrækkelig tilslutning og foranledige den modløshed, som kommunisterne ikke kan fremkalde kan der nok være grund til at spørge, hvilken politik disse kredse i så fald vil sætte i stedet for Atlantpagtpolitikken til løsning af de problemer, som Vesteuropa er stillet overfor. Negativ kritik er ikke tilstrækkelig; positiv indsats og den risiko, der er forbundet hermed, er nødvendig.

Erkendelsen heraf vil blive bestemmende for socialdemokratiets standpunkt til de forslag vedrørende den nye forsvarsord-